

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ και ΩΡΩΠΟΥ
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: naos@agioiapostoloi.gr τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2012

Σερπίου και Βάκχου μέγαλομαρτύρων. Πολυχρονίου ιερομάρτυρος,
Ιουλιανού πρεσβυτέρου, Καισαρίου διακόνου μαρτύρων.
έτος 5ον Τεύχος 222

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Παρασκευή 12 Οκτωβρίου **7-9:30 π.μ.** Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου και Σύναξη πάντων Αθηναίων Αγίων.
2. Σάββατο 13 Οκτωβρίου **7-9:30 π.μ.** Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίων Κάρπου, Παπύλου, Αγαθονίκης, Χρυσής.
3. Τρίτη 16 Οκτωβρίου Ιερό προσκύνημα σε Ι. Μ. της Καλαμάτας. Αναχώρηση 6:30 π.μ.

Συνεχίζουμε και σήμερα αυτή τη γραπτή επικοινωνία μεταξύ μας, επειδή όλοι έχουμε ανάγκη να γνωρίσουμε τη Διδαχή του Ευαγγελίου και ο καθένας μας χρειάζεται να ανταλλάσσει όση εμπειρία διαθέτει από την «κατά Χριστόν» ζωή του. Βαπτιστήκαμε Όρθόδοξοι Χριστιανοί και από την παιδική μας ηλικία, άλλος λίγο άλλος πολύ, ακούσαμε όσα δίδαξε ο Χριστός, μάθαμε για τα θαύματα που έκαμε, για το σταυρικό του θάνατο και την Ανάστασή του. Επάνω στο γεγονός της Αναστάσεώς του στηρίζεται ολόκληρο το οικοδόμημα της Εκκλησίας μέχρι και σήμερα. Αυτά αποτελούν τη διδαχή της Εκκλησίας στον κόσμο, έτσι όπως οι Μαθητές, οι Απόστολοι και οι Ευαγγελιστές τα κατέγραψαν και τα διέσωσαν, προκειμένου να διατηρηθούν στη μνήμη των πιστών. Στο μεταξύ προέκυψαν και άλλα ευσεβή κείμενα, τὰ λεγόμενα «Απόκρυφα» που η Εκκλησία, αφού τα ερεύνησε, τελικά δεν τα αποδέχτηκε ως γνήσια και τα απέρριψε. Έτσι συγκροτήθηκε ο Κανόνας των βιβλίων της Καινής Διαθήκης, που είναι το δεύτερο μέρος της Αγίας Γραφής και που μαζί με την Παλαιά Διαθήκη αποτελεί την αποκάλυψη του ενός και μοναδικού Θεού στον κόσμο.

Για πολλές χιλιετίες οι άνθρωποι βασανίζονταν στην πολυθεία καθώς προσπαθούσαν να εξευμενίσουν τους θεούς. Το καταστάλλαγμα μέχρι τη μονοθεία διήρκεσε πολλούς αιώνες. Όταν ωρίμασε η σκέψη του ανθρώπου, τότε αποκαλύφθηκε ο Θεός. Αποκαλύφθηκε αμυδρά και σαν σκιά στον Αβραάμ,

αινιγματικά με μύθους στους Έλληνες αλλά και σε άλλους λαούς. Μέχρι τον ερχομό του Χριστού στη γη, καθώς περιγράφεται στα ευαγγελικά κείμενα, που είναι γραμμένα στην ελληνική μας γλώσσα και αποτελούν το καλό μήνυμα που φέρνει και προτείνει η Εκκλησία.

Σ τους πρώτους αιώνες μετά την Ανάσταση του Χριστού, η Εκκλησία χρειάστηκε να λύσει διάφορες απορίες των Χριστιανών της, ώστε να περιφρουρήσει την γνησιότητα της διδασκαλίας της από διάφορες αιρέσεις, αλλά συγχρόνως, να αναπαύσει και τις συνειδήσεις των πιστών της από ξένες προτάσεις ζωής που τους γίνονταν. Τότε θέσπισε τα Δόγματα, δηλαδή, κατέγραψε την εμπειρία της. Τα Δόγματα της πίστεώς μας δεν είναι «ξερές και άτεγκτες» αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων, αλλά είναι τρόποι ζωής που αδιαμφισβήτητα ξεκουράζουν τους ανθρώπους στην πορεία τους προς το Χριστό. Είναι η βιωμένη καλή εμπειρία των Χριστιανών, που ζουν σύμφωνα με τη διδασκαλία του Ευαγγελίου. Γι' αυτό και τα Δόγματα περιλαμβάνουν όλο το πλάτος της ζωής στις λεπτομέρειές της. Σήμερα οι άνθρωποι ονομάζουν «δογματικό» κάτι που δεν τους επιτρέπεται να το ανατρέψουν. Για την Εκκλησία μας, «δογματικό» είναι ό,τι δοκιμάστηκε από πολλούς ανθρώπους και λαούς, σε διάφορους τόπους και εποχές, και αποδείχτηκε περίτρανα ότι όντως ελαφραίνει το ζυγό της ζωής μας. Αυτή η εμπειρία των Χριστιανών φανερώνει πόσο είναι εφικτό, ευχάριστο αλλά και χρήσιμο να ζει ο άνθρωπος σύμφωνα με τη διδασκαλία του Χριστού. Η εμπειρία μας των Χριστιανών είναι πίο δυνατή από τη διδαχή της Εκκλησίας. Δεν καλούμαστε να συμμορφώσουμε τη ζωή μας βάσει του βιβλίου της Αγίας Γραφής, αλλά καλούμαστε με τη ζωή μας να βεβαιώσουμε τα όσα περιγράφονται στην Αγία Γραφή, αφού τα ζήσουμε στο σήμερα, σύμφωνα με τον τρόπο που μας προτείνει η Εκκλησία. Έτσι με τον καθημερινό πνευματικό μας αγώνα θα αποδεικνύεται που «λόγου το αληθές» και θα φανερώνεται πόσο «ελαφρύν είναι ο ζυγός» που μας πρότεινε ο Χριστός.

Με βάση, λοιπόν, τα όσα εκθέσαμε και που δικαιολογούν τον τίτλο του παρόντος γραπτού κηρύγματος, πώς θα μπορούσαμε να αποδεχτούμε τη διδαχή περί του θαύματος που περιγράφει η σημερινή ευαγγελική περικοπή; Ο Ιησούς, έξω από την πόλη Ναϊν, συνάντησε μια νεκρική πομπή. Είχε πεθάνει το μοναχοπαιδί μιας χήρας. Ο Χριστός, σταμάτησε, λυπήθηκε την γυναίκα, πλησίασε το νεκροκρέββατο και ανάστησε το παιδί της. Το γεγονός δεν είναι συνηθισμένο και γι' αυτό προκάλεσε το θαυμασμό και την απορία όσων συνόδευαν την κηδεία και όσων το πληροφορήθηκαν στη συνέχεια μέχρι και σήμερα. Όσες αναστάσεις νεκρών αναφέρονται στα Ευαγγέλια, ερμηνεύονται σαν ανταπόκριση του Θεού στην προσευχή του Ιησού: «Μας επισκέφθηκε η δύναμη του Θεού, μέσω του προφήτου Ιησού» διαλαλούσαν οι αυτόπτες μάρτυρες. Και έτσι εξηγούσαν όλα τα θαύματα που τελούσε ο Κύριος. Αλλά και οι Μαθητές του πίστευαν ότι ο Δάσκαλός τους ήταν ένας «καλός άνθρωπος» και γι' αυτό τον άκουγε ο Θεός σε ό,τι του ζητούσε. Όταν, όμως, πέθανε ο Δάσκαλός τους επάνω στο Σταυρό, τότε νόμισαν πως όλα τελείωσαν. Ποιός, τώρα, θα προσεύχονταν για εκείνον; Γι' αυτό κατέλαβε την ψυχή τους θλίψη και απογοήτευση. Με την Ανάστασή του ο Χριστός, τους απέδειξε ότι δεν ήταν ένας καλός άνθρωπος που τον άκουγε ο Θεός, αλλά ήταν ο ίδιος Θεός! Η Ανάστασή του δεν έπρεπε να τους ξαφνιάσει επειδή επί 3 χρόνια τους προετοίμαζε ότι επρόκειτο να αναστηθεί. Δεν το πίστευαν, όμως. Γι' αυτό τους έδωσε την

εμπειρία του γεγονότος. Η διδαχή δεν έμεινε σε θεωρητικό πεδίο αλλά έγινε χειροπιαστά ψηλαφητή. Τον είδαν με τα μάτια τους, τον άκουσαν με τα αφτιά τους και τον ψηλάφισαν με τὰ χέρια τους. Και η εμπειρία τους ήταν τόσο αληθινή που πέθαναν ολοι μαρτυρικά ελειδή δεν αποδέχονταν την αμφισβήτησή της.

Επάνω στην εμπειρία εκείνων στήθηκε η Εκκλησία. Και μας προσφέρει μέχρι σήμερα μια διδαχή που αποδείχτηκε αληθινή και μας προσκαλεί να την αποδεχτούμε. Αυτή είναι η πρόταση της Εκκλησίας στον σύγχρονο άνθρωπο. Σε μιὰ εποχή που απαιτεί χειροπιαστές αποδείξεις, σε μια εποχή που δεν πείθεται ούτε σε όσα βλέπει, η Εκκλησία ζητάει από μας να πιστέψουμε σε πράγματα που δεν χωρούν στη λογική μας. Για να καταξιωθεί η πνευματική διαδικασία της λογικής μας, χρειάζεται να εμπιστευθούμε το υπέρ-λογο. Να αποφασίσουμε να ελέγξουμε όσα δεν βλέπουμε. Να απαρνηθούμε την πεζότητα του βίου και των λειτουργιών του.

Αν η Εκκλησία ήθελε οπαδούς, θα πρότεινε πιά λογικά πράγματα. Όμως, την αδυναμία της λογικής πρόσβασης, μας την συμπληρώνει με την εμπειρία της εκκλησιαστικής ζωής. Με αυτήν την εμπειρία ο άνθρωπος θα αρπαχθεί, είτε με το σώμα του είτε χωρίς το σώμα του, μέχρι τρίτου ουρανού και εκεί θα δει και θα ακούσει πράγματα που δεν θα μπορεί να διηγηθεί ανθρώπινος λόγος. Τότε η διδαχή θα έχει γίνει εμπειρία και βίωμα του καθενός μας.

Το Ευαγγέλιο, μας διδάσκει να ζήσουμε αυτή τη ζωή, κάτω από το πρίσμα της άλλης που ακολουθεί. Χωρίς το δεδομένο της Ανάστασης του Χριστού και χωρίς την βέβαιη προοπτική της δικής μας ανάστασης (κατά τη Δεύτερη Παρουσία του) τίποτε απολύτως σ' αυτό τον κόσμο δεν έχει αξία. Τα πάντα αξιώνονται μόνο αν αναστηθούν. Ο Χριστός απέδειξε ότι είναι: ο Κύριος της ζωής και του θανάτου. Το φανέρωσε με λόγια και με έργα. Εμείς καλούμαστε να το διαπιστώσουμε. Εδώ χρειάζεται προσοχή! Η διαπίστωση μπορεί να γίνει μόνο με ακράδαντη πίστη στο Χριστό. Δηλαδή, με εμπιστοσύνη στη διδαχή του και με ψηλάφηση των πράξεών του μέσω των Μυστηρίων του. Αυτό κάνουμε στην Εκκλησία, γ' αυτό παραμένουμε χριστιανοί, γ' αυτό παλεύουμε με το Θεό, γ' αυτό ελπίζουμε σ' αυτόν. Για να χαιρόμαστε καθημερινά και μόνιμα την επίσκεψή του στη ζωή μας. Αμήν.

✠ Ο Αλεξανδρουπόλεως Άνθιμος

«Σέργιος ο θείος αριστεύς»

Οι μαθητές όταν αριστεύουν στις σπουδές τους, όπως είναι φυσικό, χαίρονται, αλλά και οι γονείς χαίρονται και καμαρώνουν για τα παιδιά τους, όταν αυτά προοδεύουν και αριστεύουν. Και βεβαίως αυτό δεν είναι κακό και δεν μπορεί να το κατακρίνη κανείς, αλλά πρέπει να τονισθεί ότι εκείνο που έχει μεγαλύτερη αξία είναι το να παίρνη κανείς άριστα καθημερινά, σε όλο τον επίγειο βίο του. Άριστα στο ήθος, ήτοι στον τρόπο ζωής και συμπεριφοράς του. Άριστα στην αληθινή ανθρωπιά, η οποία έχει την ρίζα της και την πηγή της στην ανόθευτη πίστη, όπως την βιώνει και την διδάσκει η Ορθόδοξη Εκκλησία. Άριστα στην υλομονή κατά την διάρκεια των πειρασμών, των θλίψεων, των ασθενειών και των αντιξοοτήτων και αποτυχιών της παρούσης ζωής. Άριστα στην

αντιμετώπιση του θανάτου, ο οποίος παρά το ότι με την Ανάσταση του Χριστού πατήθηκε και καταργήθηκε, εν τούτοις εξακολουθεί να προκαλεί ταραχή και τρόμο σε όσους ζουν έξω από την Εκκλησία, μακριά από τον Θεό. Ενώ για τους Αγίους, καθώς και για όλους εκείνους οι οποίοι έχουν θέσει τον εαυτό τους στην προοπτική του αγιασμού, ο θάνατος δεν είναι τίποτε άλλο παρά ταξίδι και «μετάβαση εκ του θανάτου εις την ζωήν».

Επομένως, το αριστείο που έχει την μεγαλύτερη αξία και σπουδαιότητα για τον κάθε άνθρωπο είναι το αριστείο της ζωής, το οποίο συνδέεται άμεσα με την εσωτερική του κατάσταση, η οποία γίνεται φανερή από τον τρόπο του βίου και της πολιτείας του και κυρίως από το πώς αντιμετωπίζει τα δύσκολα και σοβαρά γεγονότα της ζωής του και ιδιαίτερα τον θάνατο. Επειδή ο τρόπος με τον οποίο φεύγει κανείς από τον κόσμο αυτόν μαρτυρεί την εσωτερική του κατάσταση, δηλαδή το πώς έζησε και πολιτεύθηκε ή ακόμη και την εσωτερική αλλαγή του έστω και την «ενδεκάτην», αφού ο Θεός οικονομεί κατά τέτοιο τρόπο τα γεγονότα της ζωής του κάθε ανθρώπου, ούτως ώστε ο καλοπροαίρετος να βρεί την οδό την «απάγουσαν εις την ζωήν» έστω και ολίγον προ της εξόδου του. Ο μακαριστός Γέροντας π. Πορφύριος ο Αγιορείτης έλεγε ότι το κρεβάτι του πόνου, και ιδιαίτερα η ασθένεια του καρκίνου, έστειλε πολλούς ανθρώπους στον Παράδεισο. Με άλλα λόγια πολλοί έλαβαν το αριστείο αθλώντας σε όλο τους τον βίο και άλλοι πάλι αρίστευσαν στο τέλος, αλλά με πολλή προσπάθεια και μεγάλο αγώνα ενάντια στην πολυχρόνια συνήθεια της αμαρτίας.

«Βάγκος ο γενναίος αθλητής»

Ασφαλώς, όμως, το αριστείο προϋποθέτει προσπάθεια, άσκηση, αγώνα, υπομονή και προ πάντος γενναιότητα για να μην αποκάμνει κανείς στις αποτυχίες, τις αντιξοότητες και τις δυσκολίες της παρούσης ζωής. Ο γενναίος αθλητής του πνευματικού στίβου γνωρίζει πολύ καλά ότι, έστω και αν κατά την διάρκεια του καθημερινού αγώνα χαθεί κάποια «μάχη», αυτό δεν σημαίνει ότι τελείωσαν, όλα, επειδή ο «πόλεμος», εναντίον του διαβόλου, των παθών και της αμαρτίας συνεχίζεται μέχρι το τέλος του επιγείου βίου. Και γι' αυτό δεν απελτίζεται, αλλά εκζητεί ταπεινά την δύναμη και το έλεος του Θεού και ταυτόχρονα σηκώνεται και συνεχίζει απτόητος την προσπάθεια και τον αγώνα του.

Εκείνος ο οποίος έχει υπομονή και γενναιότητα θαυμάζει τα υπεράνθρωπα παλαίσματα των Αγίων, παραδειγματίζεται από αυτά και προσπαθεί, πάντοτε στο μέτρο των δυνατοτήτων του και με πνευματική καθοδήγηση, να τους μιμηθεί. Ενώ ο δειλός, όταν μελετά ή ακούει για τα κατορθώματα των μαρτύρων, των οσίων και γενικότερα όλων των Αγίων, λόγω της ραθυμίας και της απροθυμίας του να αγωνισθεί και να παλέψει για τα μεγάλα και υψηλά, τα θεωρεί υπερβολικά και ακατόρθωτα για τον εαυτό του και δυστυχώς αντί να ωφελείται σκανδαλίζεται και βλάπτεται. Γι' αυτό θα πρέπει να τονισθεί ότι εκείνοι που ακολουθούν τον Χριστό, και αγωνίζονται να γίνουν «τέκνα φωτόμορφα της Εκκλησίας» και θεοί κατά Χάριν, δεν είναι οι δειλοί, αλλά οι γενναίοι. Είναι όσοι το λέει η καρδιά τους, αυτοί που έχουν «τσαγανό» κατά το κοινώς λεγόμενο. Η γενναιότητα συμβάλλει τα μέγιστα στην καταξίωση του ανθρώπου και την επιτυχία του σκοπού της ζωής του, που είναι η απόκτηση του αριστείου, δηλαδή της κοινωνίας με τον ζώντα Θεό.